

hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds vilde bevise med Hensyn til Bestemmelsen i denne Lovs § 4. Jeg maa ogsaa være af den aldeles modsatte Mening af den, der blev fremsat af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), idet han paastod, vi aldeles ikke kunde opnaae Noget ved, at denne Paragraph gif ud. Det er for det Første tydeligt, at Bestemmelsen i Planen af 1ste Juli 1799 kun gjælder Amtsbarberer; han paastod vel Nei, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvor Straffebestemmelsen for ikke at modtage en Syg findes anført, staaer der; Nægter en Læge eller Amtschirurgus at modtage en Syg, saa skal han bøde Det og Det. Vilde man altsaa have det paalagt Andre — fjøndt jeg ikke troer, der var Andre dengang —, saa maatte man have sagt: Læger, Amtsbarberer eller andre Barberer (Monrad: De vare der ikke!). Ja; de vare der ikke, altsaa er der ingen Forpligtelse for Andre end for Amtsbarbererne. Men det fremgaaer tillige aldeles klart af selve denne Lov, vi debattere, og den Paragraph, vi omtale, at der ikke paahviler de andre Barberer nogen saadan Forpligtelse; der staaer udtrykkeligt: „Den Amtsbarbererne hidtil paahvilende Forpligtelse: at modtage paa deres Barberstuer Personer, som paa Gaden ere komne tilskade, skal herefter paahvile Enhver, der holder Barberstue“. Naar nu Lovven siger, at den Forpligtelse, som nu paahviler Amtsbarbererne, herefter skal paahvile enhver Barber, saa gaaer den altsaa ud fra, at denne Forpligtelse ikke paahviler dem nu; thi saa vilde man ikke have stillet Bestemmelsen saaledes. Forkaster man denne Paragraph, saa vedbliver Forpligtelsen efter den gamle Bestemmelse at paahvile Amtsbarbererne, men den udvides derved aabenbart ikke til at paahvile enhver Barber, og vi opnaae altsaa Alt, hvad

vi tilsigte ved at forkaste Paragraphen. Ja, den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) ryfter paa Hovedet, men jeg kan ikke see, at man kan faae nogen anden fornuftig Mening ud af Ordene, som de her staae. Naar man sætter den Bestemmelse, som gaaer ud paa, at den Forpligtelse, som hidtil har paahvilet Amtsbarbererne, skal gaae over til at paahvile enhver Barber, ud af Lovens, saa gaaer Forpligtelsen ikke over paa enhver Barber; det synes mig ganske soleklart.

Monrad: Jeg holder just ikke meget af at indlade mig i Strid om Fortolkningen af Love; det overlader jeg helst til de retskyndige Medlemmer. Men sæt, at det nu forholder sig saaledes, som den ærede Taler, der sidst satte sig, sagde, hvorledes stiller Sagen sig saa? Saa stiller den sig saaledes, at der ikke er draget tilstrækkelig Omsorg for dem, der komme tilskade; der vil nemlig, dersom der gjøres en saa væsentlig Forandring i de ældre Bestemmelser, mangle en Regel for, hvorledes der skal drages Omsorg for dem, der komme tilskade. Der staaer i den ældre Bestemmelse, at enhver Huuseier strax skal modtage den, der er syg, og enten melde Tildragelsen for den Fattigforstander, hvis District Huset hører under, eller selv besørge ham henført til den nærmeste Barberstue eller det almindelige Hospital; men ved at forkaste denne § 4 borttager man den vigtigste Deel af denne Bestemmelse, at den Syge skal bringes hen til Folk, som dog altid forstaae at yde en Haandskræmning. Jeg kan iøvrigt aldeles ikke finde, at den Fortolkning, den ærede Rigsdagsmand opstiller, er rigtig; der er Tale om Barberstuer, og Gierne af Barberstuerne benævnes „Amtschirurger“, fordi der dengang ikke var andre Barberer end Amtschirurger.